

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEMREPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **Ing. T. M.,** proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství Ústřední pozemkový úřad**, se sídlem Těšnov 17, Praha 1, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2010, č. j. 11 A 143/2010 - 136,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobci se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení výše označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále „městský soud“), kterým bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 24. 11. 2008, č. j. 37704/08-13300 ve věci poskytnutí informací. Městský soud v Praze při přezkoumání rozhodnutí žalovaného vycházel z právního názoru, který Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém předchozím rozsudku v této věci ze dne 4. 6. 2010, č. j. 5 As 75/2009 - 78, kterým bylo zrušeno usnesení městského soudu, který původně žalobu odmítl s odkazem na ust. § 70 písm. c) s. ř. s.

V citovaném rozsudku, jehož podstatnou část městský soud do své argumentace převzal, Nejvyšší správní soud mimo jiné konstatoval, že *„(P)rávo nahlížet do spisu tedy není, a to ani pro účastníky řízení, resp. jejich zástupce, koncipováno toliko jako dílčí procesní právo, které lze uplatnit toliko v rámci konkrétního probíhajícího řízení a pouze v souvislosti s ním, tedy jako právo seznámit se s dosavadním průběhem konkrétního řízení, shromážděnými důkazy či jinými podklady pro rozhodnutí. Pouze v případě probíhajícího řízení by bylo lze, dle*

názoru Nejvyššího správního soudu, souhlasit se závěrem, který městský soud učinil, tedy, že v případě nahlížení do spisu se jedná o úkon správního orgánu, jímž se upravuje vedení řízení (viz např. usnesení NSS ze dne 26. 6. 2003, č. j. 6 A 164/2002 - 8, příst. na www.nssoud.cz). Účastníkovi řízení je tímto procesním prostředkem dávána možnost uplatnit další procesní práva, především právo vyjádřit se k dosud shromážděným důkazům či jiným podkladům pro rozhodnutí, případně navrhnout jejich doplnění, tedy mít možnost uplatňovat celý souhrn procesních práv, která mají zaručit vedení spravedlivého procesu, jak je garantován čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (viz srovnej obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 5 Afs 33/2009 - 43, příst. na www.nssoud.cz). Ne tak tomu však je v případě, kdy správní orgán již řízení ukončil, resp. není vedeno žádné správní řízení ve věci a ten, kdo byl účastníkem řízení, požádá o nahlédnutí do spisu. Vedle účastníků řízení a jejich zástupců umožní správní orgán dle § 38 odst. 2 správního řádu nahlédnout do spisu též jiným osobám, ovšem jen tehdy, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popř. dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.

Právní úprava tedy zakotvuje veřejné subjektivní právo (právo na poskytnutí určitých informací) tedy i pro případ, kdy jiná osoba, než účastník řízení, resp. jeho zástupce, prokáže odůvodněnost svého požadavku. Příslušný správní orgán, který vede správní spis, za splnění stanovených podmínek může zpřístupnit tento spis i třetím osobám, tedy nejen účastníkům správního řízení. Jedná se tedy o svého druhu samostatné procesní právo osoby odlišné od účastníka řízení, o němž se rozhoduje v samostatném správním řízení, na něž se nepochybně vztahuje správní řád. V rámci správního řízení, které je zahájeno na návrh jiné osoby uplatňující právo na nahlížení do spisu, správní orgán pak nejen zkoumá, zda taková osoba prokázala důvodnost svého požadavku, ale z hlediska dodržení povinnosti, aby nahlédnutím do dokumentace nebylo porušeno státní, hospodářské či služební tajemství nebo zákonem uložená či uznaná povinnost mlčenlivosti, také musí zjišťovat, zda a v jakém rozsahu může být spis zpřístupněn k nahlédnutí. Pokud správní orgán po takto provedeném správním řízení dospěje k závěru, že právo na zpřístupnění spisu navrhovatel nemá, event. že toto právo může realizovat v omezeném rozsahu, vyjádří to ve svém rozhodnutí.“

Městský soud se zabýval tím, zda a do jaké míry je ústavní právo na informace obsažené ve správním spise provedeno také obecným zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, a to za situace, kdy žalobce svoji žádost o umožnění nahlédnout do spisového materiálu ve věci restitučního nároku odůvodnil mimo jiné odkazem na zákon o poskytování informací. Zde městský soud odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, č. j. 5 As 7/2004 – 53, v němž se konstatuje, že „*(n)ejsou zákon o svobodném přístupu k informacím a správní řád bezvýhradně ve vzájemně podmíněném vztahu, resp. ve vztahu speciality. Zákon o svobodném přístupu k informacím např. na rozdíl od správního řádu nevyžaduje prokázání důvodnosti požadavku na poskytnutí informace, na druhou stranu však možnost poskytnutí informací je limitována zákonnými výlukami (např. zákon o ochraně osobních údajů, apod.)*“. Při posouzení věci městský soud reflektoval skutečnost, že z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí vyplývá, že správní orgány obou stupňů se žádostí žalobce ze dne 17. 6. 2008 doplněné a upřesněné podáním ze dne 26. 7. 2008 zabývaly výlučně z hlediska aplikace ust. § 38 správního řádu ohledně splnění stanovených podmínek pro umožnění nahlédnutí do spisu. Městský soud považoval za rozhodující důvod, pro který žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušil, že se správní orgány,

přestože žalobce v žádosti jednoznačně poukázal na zákon o svobodném přístupu k informacím, otázkou, zda jsou v daném případě splněny tímto zákonem stanovené předpoklady pro to, aby žádosti nebylo vyhověno a požadované informace v podobě zcela konkrétně a určitě označených listin nebyly poskytnuty.

Stěžovatel s posouzením věci městským soudem nesouhlasí a namítá, že správní řízení ve věci předmětného restitučního nároku dosud probíhá a řízení nebylo pravomocně ukončeno. Uvádí, že není pravdou, že se správní orgány nezabývaly žádostí žalobce dle zákona č. 106/1999 Sb.; správní orgán I. stupně žádost odmítl, protože nebyla dostatečně konkrétní a žadatel požadoval poskytnutí informace, kterou lze umožnit pouze nahlížením do spisu v režimu ust. § 38 správního řádu, stěžovatel poté toto rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil – rozhodnutí Pozemkového úřadu Příbram č. j. 870/08, R IV 4/08 ze dne 27. 6. 2008 a rozhodnutí Ústředního pozemkového úřadu č. j. 27387/08-13070 ze dne 5. 8. 2008, v právní moci 8. 8. 2008. Proto se oba správní orgány žádostí o nahlédnutí do správního spisu podanou dle správního řádu zabývaly z hlediska splnění požadavků stanovených správním řádem. Správní orgán I. stupně odůvodnil rozhodnutí tím, že není splněna podmínka ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu, protože žalobce není účastníkem předmětného správního řízení, když správní orgán neuznal za prokázaný právní zájem vedení soudního sporu s účastníky předmětného správního řízení; správní orgán konstatoval, že soud ve sporném řízení nepožaduje správní spis za relevantní důkaz, když si ho nevyžádal, a proto správní orgán nemá důvod posuzovat věc jinak. Nadto je právní zájem žalobce v přímém rozporu s právním zájmem restituentů. Stěžovatel se s tímto hodnocením ztotožnil, přitom se v odůvodnění svého rozhodnutí vypořádal i se všemi tvrzeními žalobce.

Stěžovatel tvrdí, že správní rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem a navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud rozsudek městského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Žalobce v písemném vyjádření uvádí, že městský soud měl učinit výrok o tom, že žalovaný je povinen umožnit žalobci nahlédnout do správního spisu, neboť rozhodnutí žalovaného bylo možno soudem plně přezkoumat Důvody soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného s odkazem na vady spočívající v neúplném právním posouzení obsahu žádosti ve vztahu k zákonu č. 106/1999 Sb. nepovažuje žalobce za zcela správné. Městský soud se rovněž nevypořádal s některými námitkami žalobce, např. podjatost žalovaného, porušení práva na informace dané Listinou základních práv a svobod, či možností anonymizovat ty dokumenty, o kterých žalovaný tvrdí, že mají osobní charakter. Poukazuje na to, že ústavně garantované právo v čl. 17 Listiny se netýká pouze získávání informací podle zákona č. 106/1999 Sb.,ale platí i pro další informační zákony (např. zákon č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, zákon č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí ČR).

Žalobce uvádí, že v dané věci zde stojí proti sobě dvě základní práva: právo restituentů na ochranu svých práv a svobod a právo žalobce na poskytnutí informace. Jak žalovaný, tak i soud měly provést test, kterému z těchto práv je třeba dát přednost. Přesto, že tak žádný z nich neučinil, nelze dle žalobce považovat rozhodnutí žalovaného za nepřezkoumatelné. Namítal-li žalovaný ochranu informací osobního charakteru, bylo

možno takové informace anonymizovat; v této souvislosti odkazuje žalobce na rozsudek NSS sp. zn. 7 A 3/2002, ze dne 14. 1. 2004. Nadto žalobce poukazuje na skutečnost, že restituenti jsou původem šlechtického rodu, jehož genealogie je zcela volně přístupná na internetu, lze zde dohledat prakticky všechny údaje, které jsou uvedeny i v rodném listu (žalobce zde činí odkazy např. na konkrétní webové stránky). Rovněž tak dědická rozhodnutí jsou volně přístupná v katastru nemovitostí, neboť tato rozhodnutí jsou nabývacími tituly restituentů k nemovitostem, které vlastní. Konečně všechny osobní údaje restituentů jsou uvedeny ve spise občanskoprávního sporu, který je veden u soudu. Žalobce tedy neví, z jakého důvodu by tyto informace, které ostatně zná, měly být před ním tajeny. Žalobce uvádí, že snaha o neumožnění nahlédnout do správního spisu je ze strany žalovaného zcela účelová, postup žalovaného považuje za podjatý a dokládá písemnosti, z nichž tuto skutečnost dovozuje (sdělení Policie ČR ze dne 6. 1. 2011, sdělení ministerstva vnitra ze dne 29. 6. 2010 a další). Žalobce nadále trvá na existenci právního zájmu a nesouhlasí s argumentací žalovaného, podotýká, že rozsudek Okresního soudu v Příbrami sice je pravomocný, nicméně žalobce podal v této věci dovolání k Nejvyššímu soudu, takže právní zájem na nahlédnutí do spisu trvá. Žalobce dále uvádí, že žalovaný pominul, resp. zamlčel soudu zásadní informaci, že soudní řízení vedené u Okresního soudu v Příbrami sp. zn. 14 C 53/2008 bylo zahájeno na základě určovací žaloby rodiny C.-M. o odstranění duplicity ke spornému pozemku. Cílem skutkového zjišťování tedy bylo, který z nabývacích titulů, zda kupní smlouva manželů M. či rozhodnutí pozemkového úřadu, kterým byl pozemek určen rodině C.-M., má ve vzájemné konkurenci přednost. Žalobce zde podotýká stran provedení důkazu spisem, že provedení tohoto důkazu bylo odmítnuto čistě z procesních důvodů, kdy rozhodující senát konstatoval, že v řízení před soudem (civilním)se nejedná o přezkum či zrušení rozhodnutí správního aktu, rozhodující senát přitom musí s ohledem na presumpci správnosti správního aktu tento respektovat, a to do doby, než bude popř. „odklizen“, čehož lze dosáhnout pouze žalobou ve správním soudnictví podle části páté o. s. ř.

Žalobce uvádí, že v zájmu obrany proti zcela neoprávněnému odnětí jejich pozemku, využívá veškeré dostupné právní prostředky obrany; základem pro vedení soudních sporů je však dostatek historických důkazů, informací o průběhu restituce. Žalobce se domáhal poskytnutí informací podle § 38 odst. 2 správního řádu, tedy jako osoba prokazující právní zájem nebo jiný právní důvod. Za právní zájem či jiný právní důvod je možno dle dostupné literatury a judikatury považovat např. i možnost opatření si podkladů pro soudní žalobu. Žalovaný měl tedy pouze posoudit, zda žalobce takový spor vede, nepříslušelo mu však již hodnotit, zda doklady, do nichž chce žalobce nahlédnout mohou či nemohou být důkazem v občanskoprávním řízení. Žalobce dále odkazuje např. na rozhodnutí NSS sp. zn. 1 As 17/2008 ze dne 7. 5. 2008, v němž se uvádí, že právo na informace patří mezi politická práva jednotlivců, přitom jeho smyslem je kontrola činnosti veřejné správy.

Žalobce konstatuje, že městský soud měl žalovanému uložit povinnost umožnit nahlédnutí do restitučního správního spisu; navrhuje rovněž, aby Nejvyšší správní soud uložil městskému soudu, aby si vyžádal od žalovaného veškeré fotokopie dokumentů z restitučního spisu, o kterých se žalovaný domnívá, že mají osobní charakter. Městský soud poté sám na místo podjatého žalovaného posoudí, které dokumenty ze správního spisu mají být anonymizovány nebo popř. vyňaty.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných (§ 109 odst. 2 s. ř. s.), neshledal přitom skutečnosti k nimž by byl povinen přihlédnout při přezkoumání napadeného rozsudku nad rámec uplatněných námitek ex offo (§ 109 odst. 3 s. ř. s.).

Ze správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že žalobce podal dne 17. 6. 2008 u Pozemkového úřadu v Příbrami žádost o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., ve které žádal o „zaslání všech dokladů“, které měly vliv na rozhodovací činnost při vydání nemovitostí v rámci restitučního nároku rodině C. – M.

Další žádost podal žalobce dne 26. 7. 2008, ve které požadoval s odkazem na zákon č. 106/1999 Sb., v žádosti specifikované informace, a to konkrétně, ve kterém státním archívu, ve kterém fondu či svazku se nacházejí dokumenty „Souhlas Státního pozemkového úřadu v Praze pod č. j. 30796/32-II ze dne 2. 3. 1932 a Krajského civilního soudu v Praze pod č. j. P2/29/10 ze dne 7. 4. 1932“; na tyto dokumenty se měl žalovaný údajně odvolávat ve svých v žádosti specifikovaných rozhodnutích ze dne 24. 10. 2006. Dále v žádosti požaduje, pokud neexistují ověřené kopie těchto dokumentů, aby mu správní orgán zaslal neověřené kopie dokumentů. Pod bodem 3) žádosti se uvádí, že pokud by měl správní orgán problém tyto dokumenty zaslat, prosí o informaci, zda mu lze umožnit nahlédnout do správního spisu, kde jsou dokumenty obsaženy. K tomu uvádí jako právní důvod své žádosti vedení majetkového sporu s rodinou restituentů stran pozemku p.č.1437/22 v k.ú. Dobříš, přitom na základě dokumentu, o jehož poskytnutí žádá, mu byl pozemek odebrán, má tedy silný právní zájem prověřit všechny skutečnosti a okolnosti ohledné této restituce.

Pozemkový úřad usnesením ze dne 22. 9. 2008, č. j. 2695/92, R VI 10/08, odepřel právo nahlédnout do restitučního spisu pod sp. zn. 2695/92. 3834/92, 4153/92, 4158/92 oprávněných osob Ing. J. C.–M. a K. C.–M., a to z důvodu, že žádost žalobce není dostatečně konkrétní a požaduje obecné informace, které lze umožnit pouze nahlížením do spisů dle § 38 správního řádu. V odůvodnění rozhodnutí pozemkový úřad konstatuje a priori, že rozhodnutím č. j. 1199/08, R VII/08 ze dne 13. 8. 2008 již odmítl poskytnutí informací ze stejných důvodů, neboť se jednalo o stejné požadované informace.

V odůvodnění usnesení pozemkový úřad, poté co konstatoval, že o žádosti žalobce ze dne 12. 8. 2008 bylo dne 13. 8. 2008 rozhodnuto (tato žádost ani rozhodnutí správního orgánu nejsou součástí správního spisu – pozn. NSS), uvádí, že se zabýval i splněním podmínek dle § 38 správního řádu, přitom konstatoval, že žalobce není účastníkem správního řízení, není proto splněna podmínka dle odst. 1 cit. ustanovení. Dále pozemkový úřad posuzoval naplnění podmínek dle § 38 odst. 2 správního řádu, tedy zkoumal, zda žalobce prokázal právní zájem nebo jiný vážný důvod, jakož i to, zda přiznáním práva nahlížet do spisu nebudou porušena práva některého z účastníků, popř. dalších dotčených osob. Žalobce doložil právní zájem vedením soudního sporu o odstranění duplicitního vlastnictví k pozemku v k.ú. Dobříš. Pozemkový úřad takový důvod neshledal relevantním, uvedl, že zájem žalobce je v rozporu se zájmem restituentů, že soud má právo si správní spis, popř. jeho část vyžádat v rámci dokazování, bylo přitom

zjištěno z dopisu právního zástupce restituentů, že civilní soud důkaz správním spisem odmítl. Z uvedeného správní orgán učinil závěr, že pokud nepovažuje správní spis soud za relevantní důkaz, nemá pozemkový úřad důvod, aby tuto záležitost posuzoval jinak a uzavřel, že žalobce právní zájem neprokázal. Právní zástupce restituenta vznesl námitku proti nahlížení do spisu s tím, že spis obsahuje řadu informací osobního charakteru; s touto námitkou se pozemkový úřad ztotožnil.

Proti tomuto usnesení podal žalobce odvolání, v němž uvádí, že žádal o konkrétní poskytnutí informací a zároveň žádal o nahlédnutí do správního spisu, který se týká restituční kauzy k pozemku p.č.1437/22 v k. ú. Dobříš, který v současné době vlastní žalobce se svou manželkou a rovněž tak jej vlastní rodina Colloredo-Mansfeld. V odvolání uvádí, že byla zneplatněna jeho kupní smlouva na předmětný pozemek, a to v souvislosti s rozhodnutím Pozemkového úřadu Příbram ze dne 24. 10. 2006, č. j. R VI 7/2006. Tvrdí, že kupní smlouva je platná, naopak nezákonná je restituce rodiny Colloredo-Mansfeld, přitom podrobně popisuje sled událostí a vady, jichž se pozemkový úřad měl dopustit. Žalobce v odvolání potvrzuje svůj právní zájem, považuje jej za dostatečný, neboť vede-li spor s rodinou restituentů, má právo nahlížet do spisů, přitom poukazuje na to, že nehodlá porušit žádná jejich práva, neboť jej nezajímají žádná jejich osobní data, přitom pokud by doklady taková data obsahovaly, může je pozemkový úřad z nahlížení vyloučit. Uvádí, že jej zajímají historické dokumenty, a to stran Weikharda CM a Jeronýma CM, roč. 1870, což jsou osoby, které více jak 60 let nežijí. Důrazně se ohrazuje proti závěru pozemkového úřadu, že zde neexistuje oprávněný právní zájem. Žalobce rovněž poukazuje na to, že pokud okresní soud, který nerozhoduje ve správním soudnictví, si tento spis nevyžádal, nelze z toho dovozovat, že neexistuje právní zájem. Soud si spis nevyžádal zejména proto, že posuzoval pouze nabývací tituly: restituenti předložili pravomocné rozhodnutí pozemkového úřadu, žalobce doložil neplatnou kupní smlouvu.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 24. 11. 2008, č. j. 37704/08-13300, odvolání zamítl a usnesení pozemkového úřadu potvrdil. V odůvodnění s odkazem na ust. § 9 odst. 8 zákona o půdě vyložil, proč nelze žalobce považovat za účastníka řízení podle § 27 odst. 3 správního řádu a nelze mu proto přiznat právo nahlížet do správního spisu. K námitce odvolatele, že stejně tak, jak je jeho zájem protichůdný se zájmem restituentů, je jejich zájem protichůdný se zájmem jeho, odvolací orgán konstatoval, že k porušení zásady rovnosti dochází, pokud se se subjekty, které se nacházejí ve stejné nebo srovnatelné situaci, zachází rozdílným způsobem, aniž by zde existovaly objektivní důvody. Vzhledem k tomu že žalobce není a nemůže být účastníkem řízení o vydání nemovitosti podle zákona o půdě, nemůže se dovolávat toho, aby měl rovné postavení s účastníky řízení. Žalovaný rovněž poukazuje na skutečnost, že žalobce své vlastnictví k pozemku odvozuje z kupní smlouvy neplatné podle § 5 odst. 3 zákona o půdě; jedná se o nezákonný převod, a proto je kupní smlouva neplatná od svého uzavření a nikoli až od data vydání rozhodnutí pozemkového úřadu, jak se žalobce domnívá. Konstatuje rovněž, že v průběhu správního řízení bylo prokázáno, že nárok restituentů je oprávněný (oprávněností se přitom zabýval na základě opravného prostředku jedné z povinných osob Krajský soud v Praze, jakož i Ústavní soud). Proto byl restituentům vydán mimo jiné i pozemek p.č. 1437/22 v k.ú. Dobříš, ohledně kterého je nyní veden občanskoprávní spor.

Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že Pozemkový úřad v Příbrami rozhodoval rovněž o účastenství žalobce a jeho manželky ve správním řízení ve věci vydání nemovitostí dle § 9 zákona o půdě, a to parcely p.č.1437/22 v k. ú. Dobříš. Rozhodnutím ze dne 31. 3. 2006 bylo konstatováno, že žalobce a jeho manželka nejsou účastníky řízení. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 6. 2006 zamítnuto a rozhodnutí pozemkového úřadu bylo potvrzeno.

Na základě zjištěných skutečností, které jsou obsaženy ve spisech dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje neúplnost správního spisu, neboť se zde písemnosti (žádost o poskytnutí informace ze srpna 2008 a rozhodnutí o ní), na které správní orgány odkazují v odůvodnění svého rozhodnutí, nenacházejí. Posoudit, zda lze odůvodnění, v němž správní orgán odkazuje na své předchozí rozhodnutí, považovat za dostačující, není možno, aniž by byl znám obsah předchozí žádosti a rozhodnutí o ní. Nezbývá tedy než konstatovat, že správní orgán se s žádostí žalobce stran informací požadovaných dle zákona č. 106/1999 Sb. v žádosti ze dne 27. 6. 2008 nevypořádal a není zřejmé, z jakých důvodů nebyla informace poskytnuta, resp. z jakého důvodu nebyly poskytnuty ověřené či neověřené kopie v žádosti požadovaného dokumentu. Lze proto v tomto směru přisvědčit městskému soudu stran vytýkaného pochybení. Nadto žalovaný tuto otázku ve svém rozhodnutí pominul zcela, když v odůvodnění svého rozhodnutí uvádí již v úvodu, že napadeným usnesením bylo rozhodnuto ve správním řízení dle ust. § 38 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb. o tom, že se žalobci odepírá právo nahlédnout do restitučního spisu. Sám žalovaný uvádí zřejmou nesprávnost, neboť citovaným usnesením pozemkového úřadu bylo, resp. mělo být rozhodováno o žádosti žalobce v režimu zákona č. 106/1999 Sb., jakož i o žádosti dle ust. § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád. Pokud žalobce učinil podání takového obsahu, které vyžadovalo posouzení v intencích obou právních předpisů, bylo povinností správního orgánu rozhodnout o něm v celém rozsahu, a to postupem, který ten který právní předpis předvídá. Pokud tedy správní orgán dospěl k závěru, že nelze vyhovět žádosti podle zákona č. 106/1999 Sb., měl takový závěr náležitě odůvodnit. Tak však učinil pouze co se týče té části žádosti týkající se postupu dle § 38 správního řádu. Nutno však podotknout, že takto učinil pouze správní orgán I. stupně, když stěžovatel argumentaci ve svém odůvodnění vedl zcela jiným směrem.

Námitkám stěžovatele, tvrdí-li, že se žádostí žalobce v intencích zákona o poskytnutí informací v napadeném rozhodnutí zabýval, tedy nelze přisvědčit a takové tvrzení nemá oporu ani v samotném rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani stěžovatele. Z rozhodnutí pozemkového úřadu ze dne 22. 9. 2008, kterým bylo rozhodováno o žádosti žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb. se toliko podává, že správní orgán zde odkázal na své předchozí rozhodnutí o žádosti o poskytnutí, jak uvádí, stejných informací, aniž by zde např. uvedl konkrétní ustanovení zákona o poskytování informací, podle kterých informaci opětovně neposkytl. Stran naplnění či nenaplnění důvodů pro postup dle § 38 odst. 2 správního řádu správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce neprokázal právní zájem nebo jiný vážný důvod a tuto svoji úvahu komentuje.

Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí nejen že nereflektoval odmítnutí poskytnutí informací v intencích zákona č. 106/1999 Sb., ale ani důvody, které žalobce uváděl v odvolání stran tvrzeného právního zájmu, zde pouze odkázal na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Z rozhodnutí stěžovatele tedy není zřejmé, jak se v odůvodnění vypořádal s důvody, pro které nebylo vyhověno žádosti žalobce ze dne 26. 7. 2008 dle zákona o svobodném přístupu k informacím, když tyto důvody v usnesení pozemkového úřadu absentují, a není ani zřejmé, jak se vypořádal s důvody, pro které nebylo umožněno žalobci nahlédnout do spisu, konkr. s argumentací žalobce stran existence tvrzeného právního zájmu. V odůvodnění rozhodnutí stěžovatel pouze provedl podrobné odůvodnění toho, proč žalobce není účastníkem správního řízení, dále zde polemizuje s právní kategorií „rovnosti" a konstatuje, že žalobce nemůže být v rovném postavení s restituenty, tzn. s těmi, kdo postavení účastníka řízení mají, a dále konstatuje, že nárok restituentů, byť nikoli stran předmětného pozemku, byl potvrzen již soudy. Stěžovatel se však nevypořádal s námitkami žalobce výslovně v odvolání uvedenými, tzn. prokázání právního zájmu, nikterak nereflektoval námitku žalobce stran skutečných důvodů, pro které nebyl správní spis vyžádán. V této souvislosti Nejvyšší správní soud konstatuje, že neprovedení důkazu soudem v občanskoprávním sporu neznamená ještě samo sobě, že takový důkaz nemůže být relevantní pro jiné řízení. Skutečnost, že civilní soud důkaz správním spisem neprováděl (rozhodnutí správního orgánu nebylo soudem přezkoumáváno), nemůže proto bez dalšího vést k závěru, který správní orgán (pozemkový úřad) učinil, totiž, že za situace, kdy soud nepovažoval takový důkaz za relevantní pro prokázání právního zájmu žalobce v řízení, stejné hodnocení přejímá i správní orgán.

Nejvyšší správní soud na základě uvedeného shledal rozsudek městského soudu v souladu se zákonem, proto kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ust. § 60 odst. 1 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalobce v řízení o kasační stížnosti žádné náklady, které by mu vznikly, neuplatnil, přitom taková skutečnost ze spisu ani nevyplynula, proto soud rozhodl, že žalobci se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. listopadu 2011

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu